

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Hoe Lucile Desmoulins stierf.

De beul Sanson had Camille Desmoulins op dezelfde dag als Danton gehalsrecht.

Ook zijn gade Lucile Desmoulins zou vóór het Gerechtshof verschijnen.

Ginds, in die nauwe straat, waar men bijna niet naast elkander lopen kon, in de Rue des Arcs, lag schreiend een kindje in een wieg, hun kindje.

De 24^e Germinal werd het proces uitgesproken. Nog dezelfde dag,

te vijf uur, waren de folteringen en het leven van Lucile voorgoed voorbij.

Toen ze weer in de Conciergerie kwam, was iedereen met haar begaan, zo groot was de wanhoop die op haar wezen uitgedrukt lag. Meer dan een vreesde dat ze krankzinnig zou worden. In stilte hoopte meer dan een, dat zulks mocht gebeuren, daar zij daardoor aan het schavot ontkomen zou. Maar de vaste overtuiging, dat ze haar beminde man, haar Camille, ging wederzien, gaf haar moed.

Zij bleef bij haar volle verstand, meer zelfs, zij antwoordde met grote helderheid van geest en met striemend scherpe woorden. Haar geval ware veel sneller van de baan geruimd geweest, zo men niet gelijktijdig het geding tegen de samenzweerdere van de Luxemburg-geschiedenis en de partizanen van Hébert, Vincent en Roussin had berecht.

Vijf en twintig beschuldigden stonden terecht, waarvan er negentien ter dood veroordeeld werden, die allen terechtgesteld werden.

Burgeres Desmoulins wendde de korte stonden, die haar na het uitspreken van het vonnis overbleven, aan om zich mooi te maken,

om zich te tooien als voor een tweede huwelijk. Men had haar samen met de weduwe Hébert in de portiersloge opgesloten in afwachting dat men haar op de kar naar het schavot zou overbrengen.

Het was daar dat de beul Sanson de beide vrouwen kwam halen. De weduwe Hébert weende. Lucile Desmoulins daarentegen glimlachte. Herhaalde malen omhelsde zij de vrouw van de meest verbitterde vijand van Camille en tracht zij haar moed in te spreken.

Op het ogenblik dat zij in de kar stapte kwam Dillon naast haar plaats nemen. Zij betreurde het, dat zij de aanleiding was geweest van zijn dood. Hij viel haar in de rede, zegde dat het proces slechts een voorwendsel was, betreurde het, dat een zo jonge en zo mooie vrouw ging gedood worden.

Lucile liet hem niet toe verder te spreken.

— Bekijk mij eens goed. Zie ik er uit als iemand die moet getroost worden? Reeds acht dagen lang voed ik nog slechts één enkele wens, Camille terugzien. Die wens gaat in vervulling treden. Was het niet, dat ik een diepe haat toedraag aan de onmenschen, die de beste en de edelste van alle mensen doodden, dan zou ik diezelfde lieden, die ook mij de dood injagen, zegenen om de grote dienst die zij mij heden bewezen.

Daarop reikte zij de hand aan Dillon en nam afscheid van hem als van een beste vriend, die men spoedig terugzien zal.

Dillon zou in de eerste kar plaats nemen. In de tweede bevonden zich Lucile, de Grammont's, vader en zoon, Lacroix, Lapalu en de weduwe Hébert. Onderweg praatte ze met haar lotgenoten, en zo opgewekt was haar gebabbel, dat meer dan eens geglimlacht werd. De weduwe Hébert hield niet met wenen op en de Grammont's kibbelden. De zoon sidderde voor de dood, die hem te wachten stond, was zichzelf niet meer meester en verweet aan zijn vader de oorzaak van zijn dood te zijn.

— Mijnheer, sprak hem Lucile toe, men beweert dat ge Antoinette beledigd hebt op het ogenblik dat zij dezelfde lijdensweg aflei. Zulks verwondert mij allermint. Maar u zou toch wijs gehandeld hebben, wat van uw overmoed te bewaren, voor die andere majesteit, waarmede ge thans gaat kennis maken, de Dood.

Dit was de jonge Grammont al te sterk en hij antwoordde met beledigende grofheden. Lucile Desmoulins gewaardigde zich niet, hem verder toe te spreken en keerde hem de rug toe.

Rondom de kar huilde en tierde het volk, schold het de ongelukigen die sterven gingen uit voor het vuil van de straat en zong het de Carmagnole.

Toen het haar beurt was, beklom Lucile dapper de treden van het schavot. Hoogstens was zij ietwat bleker dan naar gewoonte. Haar ogen straalden, want zij wist het, zij ging zich bij de man, die zij zielslief had, vervoegen.

Toen het de beurt was aan Dillon om te sterven, riep deze met luide stem:

— Leve de Koning!

Vader Grammont wou zijn zoon voor het laatst omhelzen, maar de verbitterde knaap weigerde...

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Het gesprek bleef hierbij, maar toen het reeds laat begon te worden, en de kinderen niet binnen werden geroepen, werd de bakkerin ongerust, en nieuwsgierig kwam zij de straat overgelopen, naar het huis van de koopman. Zij vond er Brigitta in zeer zieke toestand en Joseph weemoedig aan haar bedsonde zitten.

— Gebuur, zegde zij, mij dunkt dat uw vrouw opnieuw ongesteld is. Waarom mij niet aanstonds verwittigd? Goede bureu dienen immers elkander te helpen.

— Ach, buurvrouw, antwoordde Joseph, ge hebt reeds te veel goedheid voor mij gehad; ik ben beschaamd uw dienst zo menigwerf in te roepen, waarlijk, het is reeds te veel.

— Neen, neen, moesten wij ons in uw toestand bevinden, dan zoudt ge ons ook gaarne helpen, maar laten wij daarover zwijgen, uw vrouw is ziek en onbekwaam om de kinderen te verzorgen, ik wil u een behulpzame hand bieden; daarna kunt ge mij verhalen door welke gebeurtenis Brigitta zo hevig is verslecht.

Zonder meer begaf zij zich naar de voordeur, riep de kinderen binnen, maakte het avondmaal gereed en, toen zij gegeten hadden, legde zij ze te bed.

De avond was sinds lang gevallen. De bakker vroeg zich ongerust af waar zijn vrouw zo lang mocht blijven, en ging bij zijn buurman aankloppen.

Hij vond zijn vrouw, reinigend en schrobbend in het huis van Verboelen. De ziekelijke vrouw was achteruit met haar werk en alles lag er overhoop.

— Wie weet, had zij gezegd, indien Brigitta verslecht, wat hier heden nacht nog kan gebeuren; het is dan goed dat alles in orde komt.

Joseph had het zo druk met zijn lieve Brigitta, dat hij schier geen acht had geslagen op wat de bakkerin uitgevoerd had, en nu stond deze juist aan het bed van de zieke, de sukkelaar te troosten, toen de bakker de voordeur opende en in de kamer trad.

Deze had in zijn jeugd de zieken in het hospitaal helpen verplegen, en raadde aanstonds wat er gebeurd was.

— Brigitta, zeide hij, heeft zich vandaag ernstig ongesteld; daardoor is haar ziekte toegenomen, morgen zal zij weer beter zijn.

— Zodat het niet nodig zal zijn een geneesheer te ontbieden? vroeg Joseph.

— Dit ware, volgens mij, overbodig. Brigitta is immers onderhevig aan dergelijke toevallen; zij zijn niet dodelijk. Toch zal ik met mijn vrouw hier blijven waken om u gezelschap te houden en, indien de kwaal verergerde, u bijstand te verlenen.

— Gij hebt te veel goedheid voor een arme man; ik zal niet gedogen dat gij uw nodige nachtrust laat.

— Dit zal mij niet hinderen, buur; ik moet om half twaalf opstaan om te bakken, het is de moeite niet waard te gaan slapen.

— Ja, maar uw vrouw?

— Deze kan morgen namiddag uitslapen, ik heb haar dan niet meer nodig.

Joseph maakte geen tegenwerpingen meer; hij was inwendig verblijd over de goedheid van zijn bureu en zweeg.

— Maar, hernam de bakker, zich op een stoel zettend, zeg mij nu toch wat hier vandaag is gebeurd, om Brigitta zo erg te ontstellen en u te doen schreien.

Deze vraag bracht Joseph de netelige toestand vóór ogen, waarin hij zich bevond; hij schudde het hoofd en zuchtte bitter, maar hij vertrouwde het huisgezin van de bakker ten volle, zodat hij geen zwarigheid maakte om alles, wat hem met zijn oom en Hendrik van Heverboom was overkomen, breedvoerig te verhalen.

Toen de bakker zoveel onrecht vernam, toonde hij zich zeer verontwaardigd. Echter kon hij niet geloven dat de heer van Heverboom Joseph zou hebben bedrogen, en hij raadde zijn buur aan, deze 's anderendaags te gaan spreken.

— Dit alles is buiten enige twijfel door misverstand gebeurd, zegde hij, en zal opgeklaard worden.

De goede sukkelaar koesterde ook nog hoop en hij zegde dat hij reeds van Heverboom zou hebben gesproken, was zijn vrouw op het ogenblik, dat hij wilde vertrekken, niet ziek geworden.

Terwijl zij zo gemeenzaam aan 't praten waren en de bakkerin het hare bijbracht om Joseph te troosten, werd er zeer behoedzaam aan de voordeur geklopt.

Het sloeg juist twaalf uur op de oude toren van de stad. De bakker dacht dat het zijn knecht was, die hem kwam roepen, om het nachtwerk te beginnen, stond op en opende de deur, maar, in plaats van de knecht, trad er een bejaarde pater Capucijn, in een nederige houding, het huis binnen.

— Zijt gij de koopman Joseph Verboelen? vroeg hij op slepende toon, terwijl hij de bakker van het hoofd tot de voeten opnam.

— Neen, Eerwaarde Vader, antwoordde de bakker, verwonderd over dit zonderling bezoek. Neen, ik ben zijn buurman.

Joseph, die zijn naam had horen noemen, naderde beleefd de geestelijke en zegde:

— Eerwaarde Vader, Joseph Verboelen ben ik; kom binnen en zeg mij waarmee ik u van dienst zijn kan.

De pater antwoordde:

— Ik dacht dat gij reeds lang waart gaan slapen en het mij niet meer mogelijk zou geweest zijn mijn boodschap heden nacht te vervullen, toen ik, nog licht in uw huis ontwarend, de vrijheid heb genomen aan te kloppen.

— Wij gaan gewoonlijk vroeg slapen, maar, daar mijn vrouw een zenuwcrisis heeft gekregen, maakt dit heden een uitzondering.

— Is zij dan waarlijk ziek, uw huisvrouw? vroeg de pater, terwijl hij de kamer zo nieuwsgierig bekeek, dat de bakker er wantrouwig door werd en, Joseph voorkomend, zich verhaastte te antwoorden:

— Alle gevaar is reeds geweken, vader, en het mens geniet thans een zachte slaap.

— Zoveel te beter, beste vriend.

(Wordt vervolgd).